Minimal Pairs in Sri Lankan Sign Language

Daya Wickramasinghe

පසුගිය දශක කීපයක් තුළ පවත්වන ලද පර්යේෂණයන්ගෙන් ශ්‍රවණබාධිතයන් අතර අදහස් හුවමාරුව සඳහා භාවිතා වන සංඥා භාෂාව සන්නිවේදන මාධ්‍යයක් හැටියට මෙන්ම අභ්‍යන්තර සංවිධානයකින් යුත් මූල ධර්ම පද්ධතියකින් සමන්විත භාෂාවක් හැටියට අනෙකුත් වාචික භාෂාවන් හා සම කළ හැකි බව පෙනීගොස් තිබේ. සංඥා භාෂාව සෑදී තිබෙන්නේ සංඥා නමැති ඒකකවලිනි. තනි සංඥාවක් ගත් කල එය වාචික භාෂාවෙහි ශබ්දිම මෙන් සංඥිම නමැති අවම ඒකකවලට වෙන් කොට දැක්විය හැකිය. එකිනෙක සංඥාවන් අතර පවත්නා වෙනස්කම් එම සංඥිමයන්ගේ ආදේශනය නිසා සිදුවේ. මෙම ලිපියෙන් ඉදිරිපත් කිරීමට අදහස් කරනුයේ එවැනි සංඥිම ආදේශන නිසා විවිධ අර්ථ ප්‍රකට කරන අවම සංඥා යුගල කීපයක් පිළිබඳව විග්‍රහකොට දැක්වීමකි. සංඥාවන් විග්‍රහ කිරීමේදී උපයෝගී කරගනු ලබන වාග්විද්‍යාත්මක ඒකක සඳහා වන සංකේත යොද ගනිමින් නිදසුන් සැකැසිලි කෙරේ.

Sign language is the primary language of the majority of the early onset profoundly deaf population. The rate of early onset profound deafness is commonly accepted at 0.1% of the population or approximately 1600 individuals for 16 million. Deaf people have more common resemblance to ethnic minorities than to people with disabilities. They feel so comfortable in communicating with each other in sign language at deaf clubs or any event for deaf given by deaf people , as opposed to the discomfort that they feel outside of the deaf community. Sign language of the deaf community can be considered a from of manual communication. Like the companion expression 'verbal communication', 'manual communication' is a term that covers all types of communication achieved primarily with the hands, both linguistic and non-linguistic. A clear distinction must be drawn, between sign language and gestures. Signing is to use the hands in a conscious, 'verbal' manner, to express the same range of meaning as would